

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 426
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Γ'

Ἡ σαθρότης τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὅποια ἐπεσώρευσαν οἱ διὰ παντός τρόπου καὶ ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ ἐπιζητήσαντες καὶ ἐπιβαλόντες τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξηλέγχθη πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως παρὰ πολλῶν εὐ φρονούντων συντηρητικῶν εὐσεβοφρόνων, ὥστε σήμερον οὐδεὶς ὑπάρχει ἀκούων τὰ γελοῖα ταῦτα ἐπιχειρήματα σοφιστικῶ τῶ τρόπῳ προβαλλόμενα νὰ μὴ αἰσθάνεται οἶκτον διὰ τὴν κενότητα σοβαροῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἱερὰν ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν τολμώντων νὰ προβάλωσιν αὐτὰ διὰ νὰ συγκαλύψωσι τὰ ἀσυγκάλυπτα, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ κατασιγάσωσι τὴν δικαιολογημένην διάτορον φωνὴν τῆς κοινῆς διαμαρτυρίας, ἥτις καλῶς διησθάνθη, ὅτι κάτι τὸ προδοτικὸν ἐναντίον τῆς πατρῴας εὐσεβείας τεκταίνεται ὑπὸ σπείρας κακοβούλων, καὶ ἥτις ὀρθῶς διέκρινεν, ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀποτελεῖ μίαν κακὴν ἀπαρχὴν σειρᾶς μελετωμένων καινοτομιῶν ἐπ' ἀνατροπῇ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ νομοθεσίᾳ καὶ παραδόσει καθιερωμένων.

Καὶ ὄντως. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια, ὑπὸ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης βεβαιουμένη, συνίστα τὴν μεταρρύθμισιν, δὲν εὐσταθεῖ. Διότι, καθὼς ἔλεγεν ὁ αἰμνηστὸς Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, πότε ἠκούσθη ἀπ' αἰῶνος, ὅτι ἡ κοσμικὴ ἐπιστὴμὴ ἐρρύθμισε τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, καὶ πότε ἡ Ἐκκλησία συνεβουλεύθη τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου «τὴν καταγενομένην», διὰ νὰ θεσπίσῃ τὰ ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν ἀνθρώπου δόγματα τῆς πίστεως καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱερὰν λατρείαν, τὴν δι' ὁρατῶν σημείων ἐκφράζουσιν καὶ διατυποῦσιν

τὴν ὑπερφυῆ διδασκαλίαν τῶν δογμάτων τῆς πίστεως ;

Ἄλλὰ τινες ἴσως ἐρωτήσωσιν : Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστὴμὴ εἶναι ἀποβλητέα ; Οὐδεὶς λογικὸς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τὸ τοιοῦτον. Διότι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, δῶρον Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἐπ' ἀγαθῷ αὐτοῦ δοθείσα, εἶναι ἀξία πάσης τιμῆς, ἀρκεῖ ὅμως αὕτη νὰ περιορίζηται εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ἔχουσα ἐπίγνωσιν πλήρη τῆς ἀτελείας καὶ τῆς ἀνεπαρκείας αὐτῆς, καὶ μὴ ἐπιχειρῇ νὰ ὑπεισέλθῃ ὅπου δὲν δύναται, καθ' ὅσον, ἐὰν ἐν ἐπίγνώσει τελῇ τῶν ὧν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ἱκανοτήτων, πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα θὰ δύναται νὰ λέγῃ καὶ πράττῃ πρὸς ἴδιον καὶ κοινὸν ὄφελος· ἀντιθέτως δέ, εἰς ἀνωτέρας τῶν ἱκανοτήτων τῆς περιοχᾶς ἀλαζονικῶς εἰσχωροῦσα καὶ εἰς πελάγη ἀπέραντα ἀνευ πυξίδος καὶ πηδάλιου ἐπὶ ἀκατίου σεσαθρωμένου ἀναγωμένη, ἀναποφεύκτως θὰ ναυαγήσῃ οἰκτρῶς πλανῶσα καὶ πλανωμένη.

Οὐδόλως λοιπὸν οἱ εἰσαγαγόντες τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καλύπτονται προβάλλοντες τὴν μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, ἐφ' ὅσον ἐπιστημονικὰς θεωρίας ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε συνειθίζει νὰ υἱοθετῇ καὶ ἐπικαλῆται, εἰμὴ μόνον ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲν προσκρούουσιν εἰς τὰ ἱερὰ θέσμια τῆς πίστεως. Καὶ ταῦτα, δι' ὅσους πείθονται, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ὀρθότερον καὶ ἀκριβέστερον τοῦ παλαιοῦ ἐξ ἐπόψεως ἐπιστημονικῆς, διότι ὑπάρχουσι καὶ οἱ τὰ ἀντίθετα φρονούντες καὶ ἀποδεικνύοντες ἐπιστήμονες, ὡς ὁ αἰμνηστὸς Σπαθάρης, ὁ διάσημος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅστις ἀπεδείκνυνεν ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι χρονομετρικῶς τελειότερον καὶ ἀκριβέστερον τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου. Διὰ

νά ἀποδειχθῇ, ὅτι περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ χρόνου οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ συμφωνήσωσι μεταξύ των, ἀλλ' ἄλληλοαναιροῦνται, ἀλλὰ ἄλλος περὶ αὐτῆς γνωματεύων.

Οἱ θιασῶται τῆς καινοτομίας ἰσχυρίσθησαν ὅτι τὸ ἡμερολόγιον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν. Οἱ ἰσχυρισμοὶ των ὁμως ἠλέγχθησαν ἀναληθεῖς. Διότι, ἂν διὰ τὰς βιοτικὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις καὶ ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ὁ χρόνος χαρακτηρίζῃ καὶ προσδιορίζῃ τὴν κοσμικὴν καὶ ὕλικὴν ἀποψιν, διὰ τὰς πνευματικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ὁμως σχέσεις καὶ ἀνάγκας αὐτοῦ, ὁ χρόνος χαρακτηρίζει παμποίκιον καθηκοντολογίαν ἀφορῶσαν εἰς τὴν δημοσίαν θείαν λατρείαν, ἀποκρυσταλλωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου παραδόσεως καὶ κατοχυρωθεῖσαν δεινοῖς ἐπιτιμίοις ἀπαρασαλεύτως καὶ ἀπαραβιάστως δι' ἱερῶν Κανόνων.

Ἐπειδὴ, ὡς γνωστὸν, ὁ ἀνθρώπος εἶναι δισύνθετος, ἐκ πνεύματος καὶ ὕλης, καὶ ἡ πίστις αὐτοῦ εἶναι διπλῇ, θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ. Ὅτι ὁ ἀνθρώπος θεωρητικῶς ἀποδέχεται καὶ πρεσβεύει, τοῦτο δὲν διακρατεῖ περιορισμένον ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του, μόνον ὡς θεωρίαν καὶ αἴσθημα, ἀλλ' ἐκδηλώνει καὶ αἰσθητῶς, δι' ὁρατῶν σωματικῶν κινήσεων καὶ ὕλικῶν σημείων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος εἶναι χρόνῳ καὶ τόπῳ περιγραφτός, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος σχετίζεται ἀναποφεύκτως μετ' αὐτοῦ καὶ χαρακτηρίζει τὰς ἐξελίξεις καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἡμερᾶς ἐγκαίρως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ὁ ἀνθρώπος, ἡσθάνθη τὴν ψυχικὴν ἀνάγκην εἰς τὰς θρησκευτικὰς του ἐκδηλώσεις νὰ ἐκλέξῃ καὶ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ διὰ τὴν θείαν λατρείαν κατάλληλον τόπον καὶ χρόνον. Ἡ κατ' ἰδίαν πρὸς Θεὸν προσευχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀναντιρρήτως ἀνεξάρτητος τόπου καὶ χρόνου, κατὰ τὸ γεγραμμένον *«Ὡς παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον»*. Πλὴν ὁμως, ἵνα ὁ ἀνθρώπος ἐκδηλώσῃ τὴν θρησκευτικότητα αὐτοῦ ἐμφανέστερον καὶ ζωηρότερον, λίαν ἐνωρὶς ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καθορίσῃ κοινὴν λατρείαν καὶ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ δι' αὐτὴν κατάλληλον ΤΟΠΟΝ καὶ ΧΡΟΝΟΝ.

Δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν θρησκείαν καθορίζει ἐν χρόνῳ τὰς ἑορτὰς αὐτῆς καὶ τὰς λοιπὰς ἐκδηλώσεις τῆς δημοσίας λατρείας. Διὰ τὸν Χριστιανισμόν δὲ τὸ Πάσχα εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἑορτῶν, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενοι ἑορταὶ παρακολουθοῦσι τὸν χρόνον τῆς κινήσεως αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὸν Ζ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, καθ' ὃν τὸ Πάσχα τῶν Χριστιανῶν δέον νὰ ἑορτάζηται ἀπαραιτήτως μετὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ οὐχὶ πρὸ ἢ μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τήρησις τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου Κανόνος κατὰ τὸπους κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἐχώλαινε, διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ συνελθοῦσα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, μετὰ τῶν ἄλλων θεμάτων ἐπελήφθη καὶ τοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἵνα παύσῃ ἡ μέχρι τότε παρατηρουμένη ἐκασταχοῦ ἀνωμαλία, ὡς

πρὸς τὸν ταυτόχρονον ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἑορτασμόν αὐτοῦ.

Οὕτω ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῆς Ἀγίας ταύτης Συνόδου ὅπως τὸ Ἅγιον Πάσχα ἑορτάζηται ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἡμερίας, ἣτις ἑαρινὴ ἡμερία ὠρίσθη ἡ 21 Μαρτίου κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Διὰ τοῦ θεσπίσματος δὲ τούτου ἔκτοτε τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον κατέλαβε θέσιν καὶ ἀπέκτησεν ἰσχὺν σχετιζομένην μὲ τὴν θείαν λατρείαν, κατοχυρωμένην Συνοδικῇ Οἰκουμενικῇ ἀποφάσει ἐπὶ ἀκριβεῖ διακρατῆσει Ἀποστολικῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Τόσον δὲ αἱ ἀποφάσεις τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Συνόδου ἐθεωρήθησαν σεβασταὶ καὶ ἀπαραβίαστοι, ὥστε οἱ Ὀρθόδοξοι ὁμολογίας χριστιανοὶ ὅλων ἔκτοτε τῶν αἰώνων τοὺς τολμῶντας νὰ ἀσεβήσωσι πρὸς αὐτάς ἐθεώρουν ἀποβλητέους τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀξίους πάσης μομφῆς καὶ καταδίκης.

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η ΟΦΕΛΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Γ'

(Μεταφράσεις)

Τινές, προφάσεις ζητοῦντες, λέγουσιν ὅτι οὐδεμία ὠφέλεια γίνεται ἐκ τῶν Γραφῶν, ἂν ὁ ἀναγινώσκων ἀγνοῇ τὰ σημαινόμενα. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀποκρινόμεθα ὅτι καὶ ἂν τῆς ἐννοίας τοῦ κειμένου εἶναι ξένος ὁ ἀσχολούμενος καὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως προέρχεται πολλὴ ἡ χάρις καὶ ὁ ἁγιασμός. Ἄλλως δὲ ἀδύνατον πάντα ἐπίσης νὰ ἀγνοῇ· διότι ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος διὰ τοῦτο ὥκονόμησεν ἡ σύνθεσις καὶ ἡ συγγραφή τῶν βιβλίων τούτων νὰ γείνηται παρ' ἀλίων καὶ τελωνῶν καὶ σκηνοποιῶν καὶ ποιμένων καὶ αἰγοβοσκῶν καὶ ἰδιωτῶν καὶ ἀγραμμάτων, διὰ νὰ μὴ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ καταφεύγῃ εἰς ταύτην τὴν πρόφασιν, διὰ νὰ εἶναι τὰ λεγόμενα εἰς ὅλους εὐκόλο νόητα, διὰ νὰ κατορθώσῃ καὶ ὁ χειροτέχνης καὶ ὁ δοῦλος τῆς οἰκίας καὶ ἡ χήρα γυνὴ καὶ ὁ ἀμαθέστατος ἀνθρώπος νὰ ἔχῃ κέρδος καὶ ὠφέλεια ἐκ τῆς ἀκροάσεως. Διότι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλαβον τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ πρόωτον συνέγραψαν ὅλα ταῦτα οὐχὶ πρὸς σκοπὸν προσκαίρου δόξης, ὅπως πράττουσιν οἱ ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ συγγραφεῖς, ἀλλ' ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἐκαστοτε ἀκροατῶν τῶν λόγων των.

Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, οἵτινες δὲν ἐγνώρισαν παντάπασιν τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ἐπειδὴ ζητοῦσιν οὐχὶ τὸ συμφέρον εἰς τὸν πολὺν κόσμον, ἀλλὰ σκοπὸς των εἶναι μόνον πῶς νὰ φανῶσι θανμαστοὶ καὶ ἔξοχοι, ἂν εἴπαν καὶ μερικὰ χρήσιμα, δὲν ἦτο δυνατόν εἰς τὸ κοινὸν νὰ γίνωσι ποτε γνωστὰ καὶ ψηλαφητά, διότι μὲ τὴν ἀσάφειαν ἐγράψαν, ὥστε ἔμειναν σκοτεινὰ καὶ ἀκατάληπτα διὰ παντὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν τῶν ἀγραμμάτων ἀνθρώπων. Ἐνῷ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Προφῆται ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον ἐπραξαν· διότι

εις όλους την διδασκαλίαν των με απλότητα και ακρίβειαν και καθαρότητα εκφράσεως παρουσίασαν, ως διδάσκαλοι κοινοί της οικουμένης, διὰ τὴν δύναται καθεὶς και ἀπ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μόνης νὰ μανθάνῃ τὰ λεγόμενα. Τοῦτο καὶ ὁ Προφήτης Ἰερεμίας προβλέπων ἔλεγε· «Πάντες οἱ ἄνθρωποι θὰ διδαχθῶσι τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντά των, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς, ὅστις νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πλησίον του, λάβε γνῶσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου θὰ με γνωρίζωσι». Καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ἀδελφοί, ἦλθον πρὸς σὰς φανερώων τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ οὐχὶ με λόγους τετορνευμένους καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδείξεις». Καὶ πάλιν· «Ὁ λόγος καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν ἔχει πειστικὰς ἀποδείξεις κατὰ μίμησιν τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ τοὺς λόγους μου ἐπικυροῖ ἡ δύναμις τοῦ Πνεύματος». Καὶ πάλιν· «Λαλοῦμεν σοφίαν, οὐχὶ ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὅποιαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς σας λαλοῦσι, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν χάσκουσιν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, οἵτινες προσωρινῶς μόνον βασιλεύουσι καὶ διαπαντὸς καταργεῖται κατόπιν ἡ ἐξουσία των». Καὶ πράγματι εἰς ποῖον δὲν εἶναι φανερόν τὸ περιεχόμενον τοῦ Εὐαγγελίου! Ποῖος δὲ ἀκούων, ὅτι μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἄλλα παρόμοια θὰ λάβῃ ἀνάγκην διδασκάλου, ὥστε νὰ μάθῃ τὸ νόημα; Ἡ δὲ περιγραφή τῶν σημείων καὶ θαυμάτων καὶ ἱστοριῶν δὲν εἶναι καὶ εἰς τὸν ταχόντα γνώριμα καὶ φανερά; Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι ὅτι οἱ τῶν Γραφῶν ἀγευστοὶ μεταχειρίζονται τὰς προφάσεις ταύτας διὰ νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ὀκνηρίαν των.

Ἐπιμένεις, ἄνθρωπε, ὅτι δὲν ἐννοεῖς τὰ περιεχόμενα; Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσῃς ποτέ, ἀφοῦ οὐδὲ ἀπλῶς θέλεις νὰ εὐρίσκῃς ἐν βλέμμα; Λάβε τὸ βιβλίον εἰς χεῖρας· ἀνάγνωσον ὅλην τὴν ἱστορίαν, καὶ ἀφοῦ τὰ εὐκόλα καταλάβῃς, τὰ δύσκολα καὶ σκοτεινὰ μέρη πολλὰκις μελέτησον· καὶ ἂν δὲν δυνηθῇς διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως νὰ εὕρῃς τὸ ζητούμενον, πῆγαινε εἰς τὸν σοφώτερον, πλησίασον εἰς τὸν διδάσκαλον, κάμε ἀνακοίνωσιν τῶν μερῶν, τὰ ὅποια ἔχεις σημειώσει, δείξον μεγάλην προθυμίαν καὶ ἐπιμονήν· καὶ ἂν σὲ ἴδῃ ὁ Θεὸς ὅτι ἔχεις καταβάλλει τόσῃν μεγάλην προθυμίαν, δὲν θὰ παραβλέψῃ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὴν φροντίδα σου, ἀλλὰ καὶ ἂν ἄνθρωπος δὲν διδάξῃ τὸ ζητούμενον, αὐτὸς ἐξάπαντος θὰ σοὶ φανερώσῃ. Νὰ ἐνθυμηθῇς τὸν εὐνοῦχον τῆς βασιλείας τῶν Αἰθίοπων, ὅστις ἐνῶ ἦτο ἄνθρωπος οὐχὶ πολιτισμένης χώρας, καὶ ἐνῶ ὑπὸ μυρίων φροντίδων περιεστοιχίετο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη περιεκυκλοῦτο ἀπὸ πολλοὺς περισπασμούς, ἂν καὶ δὲν ἤξευρεν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκεν, ἐν τούτοις ἀνεγίνωσκε καθήμενος ἐπάνω εἰς τὴν ἁμαξάν. Ἄν δὲ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τόσῃν ἐπιμέλειαν καὶ προθυμίαν ἐδείκνυνεν, ἐννόησον τί θὰ ἔκαμνεν, ὅτε ἐν τῇ οἰκίᾳ διέμενεν· ἂν εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὁδοπορίας δὲν ἠνείχετο νὰ μένῃ ἄνευ ἀναγνώσεως, πολὺ περισσότερον καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἂν ἐνῶ δὲν ἐνόει καθόλου, ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκε, δὲν παρήτει τὴν ἀνάγνωσιν, πολὺ περισσότερον μετὰ τὴν γνῶσιν. Ὅτι δὲ τὰ ἀναγνωσκόμενα δὲν κατελάμβανεν, ἀκούσον τί λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Φίλιππος, ὁ ἐκ τῶν ἐπτὰ διακόνων τῆς

πρώτης Ἐκκλησίας· «Ἀρὰ γε ἐννοεῖς ὅσα ἀναγινώσκεις;» Καὶ ἐκεῖνος, ὅτε ἤκουσε ταῦτα, δὲν ἐκοκκίνισεν, οὐδὲ ἐγέμισεν ἀπὸ ἐντροπῆς, ἀλλ' εἶπε φανερὰ τὴν ἀμάθειάν του, καὶ ἀπαντᾷ· «Πῶς ἡμπορῶ νὰ κατορθώσω τοῦτο, ἂν κανεὶς δὲν με ὁδηγήσῃ;» Ἐπειδὴ λοιπὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ἄνευ ὁδηγοῦ μένων, ἀνεγίνωσκε μόνον τὸ γράμμα, διὰ τοῦτο ταχέως με μεγάλην χαρὰν ἐδέχθη τὸν λαμπρὸν ἐρμηνευτήν. Εἰδὲν ὁ Θεὸς τὴν προθυμίαν του, εὐχαριστήθη διὰ τὸν ζηλὸν του, καὶ ἐπεμψεν εὐθὺς εἰς αὐτὸν διδάσκαλον. Ἀλλ' ἴσως θὰ εἴπῃ τις, ποῦ εἶναι τώρα ὁ Φίλιππος; Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὸν Φίλιππον, εἶναι παρὸν εὐτυχῶς. Ἄς μὴ εἰμεθα ψυχροί, προκειμένου περὶ τῆς σωτηρίας μας, ἀγαπητοί. «Ὅλα ταῦτα ἐγράψαν χάριν ἡμῶν πρὸς τὸ συμφέρον μας, οἵτινες ζῶμεν εἰς τοὺς τελευταίους τούτους τῆς σωτηρίας αἰῶνας».

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν εἶναι μεγάλη ἀσφάλεια καὶ ἐγγύησις εἰς τὸ νὰ μὴ ἁμαρτάνωμεν· ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν εἶναι μέγας κρημνὸς καὶ βαθὺ βάραθρον· τὸ νὰ μὴ ἡξεύρωμεν κανένα ἀπὸ τοὺς θείους νόμους θὰ γίνῃ αἰτία νὰ προδῶσωμεν τὴν σωτηρίαν μας. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐγέννησε καὶ αἰρέσεις καὶ διεφθαρμένον βίον ἀφορμὴ ἔγινε· τοῦτο ἀνέτρεψε τὰ πάντα καὶ τὰ ἄνω ἔχει φέρει κάτω. Διότι εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον νὰ ἀναχωρήσῃ τις ἄκαρπος, ὅταν συνεχῶς καὶ μετὰ ἐπιστασίας ἀσχολῇται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν.

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Τὰ συνεργαζόμενα θρησκευτικὰ Σωματεῖα συνήλθον τὴν ἑσπέραν τῆς 9-9-63 εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις αἴθουσαν τοῦ συλλόγου τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ κατόπιν πολυώρου συζητήσεως ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου, ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιδράσωμεν πρὸς τὴν σύγκλησιν αὐτῆς δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν των μέσων. Ἐνεκρίθη παμψηφεί συνταχθὲν ψήφισμα καὶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, τὴν Κυβέρνησιν κλπ. Τῆς κινήσεως ταύτης, ὡς γνωστόν, συμμετέχει καὶ ἡ ἡμετέρα «Πανελληνίος θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία».

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 15 Αὐγούστου ἐ.ε. ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καθολικοῦ τῆς ἐν Ὑρροπῷ ὁμωνύμου Γυναικείας Ἱ. Μονῆς (τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Ἱλαρίωνος) ἱεουργοῦντος τὸν Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερροντίου.

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς», ὅτι περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου θὰ βιβλιοδετηθῶν εἰς ἓνα τόμον τὰ φύλλα τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τῶν ἐτῶν 1962 καὶ 1963, καὶ θὰ διατεθῶν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ κόστους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀγοράσωμεν τὸν τόμον, πρέπει νὰ γράψουν ἐγκαίρως, διότι ἐλάχιστα, περὶ τὰ ἑκατὸν (100) σῶματα μόνον θὰ βιβλιοδετηθῶν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Διαχειρίσεως

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

*Περὶ τοῦ ὅπου τοῦ μεγάλου ἀξιωματοῦ τῆς
ἱερωσύνης*

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ τῶν ἀνδρῶν ἄριστο. Ἀμμώνιος, ὁ τοῦ δσίου Παμβῶ μαθητῆς, καθ' ὑπερβολὴν φιλόλογος ἦν· ἠγάσθη οὖν τούτου πόλις τις εἰς λόγον Ἐπισκόπου, καὶ προσελθόντες οἱ τῆς πόλεως ἄνδρες τῷ μακαρίῳ Τιμοθέῳ Ἐπισκόπῳ, παρεκάλουν αὐτὸν χειροτονῆσαι αὐτοῖς ἐπίσκοπον τὸν Ἀμμώνιον. Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· φέρετέ μοι αὐτόν, καὶ χειροτονῶ τοῦτον ὑμῖν. Ἀπελθόντων οὖν αὐτῶν μετὰ βοήθειας πολλῆς συλλαβέσθαι αὐτόν, εἰς φυγὴν οὗτος ἐτράπη καταληφθεὶς δέ, σιγᾷ παρεκάλει αὐτοὺς (νὰ τὸν ἀφίσουν)· μὴ πειθομένων δὲ αὐτῶν, δίδωμι το μὴ καταδέχεσθαι τὸ πρᾶγμα, (ὥρμιζετο ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ τὴν χειροτονίαν), μηδὲ δύνασθαι ἐξελεῖν τῆς ἐρήμου. Ὡς δὲ οὐ συνεχώρουν αὐτῷ (δὲν τὸν ἐπέτρεπον νὰ ἀναχωρήσῃ) βλέπόντων αὐτῶν πάντων, ἀραπάσας ψαλίδας, τὸ οὖς· (τὸ αὐτὶ) αὐτοῦ τὸ ἀριστερόν, ἕως τοῦ πυθμένο· ἐψάλισε (ἔκοψε), λέγων αὐτοῖς· κἂν ἀπὸ τοῦ νῦν πεπληροφόρησθε, ὅτι ἀδύνατόν μοι γενέσθαι λοιπὸν ὅπερ ἀναγκάζετε, τοῦ νόμου διαγορεύοντος ὡς ὠτόμητον εἰς ἱερωσύνην μὴ προάγεσθαι. Οὕτως οὖν ἀφέντες αὐτὸν ἀνεχώρησαν, καὶ ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν ταῦτα τῷ Ἐπισκόπῳ· ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· οὗτος ὁ νόμος παρὰ Ἰουδαίοις πολιτευέσθω· ἐμοὶ δὲ καὶ ρινότμητον ἔαν ἐνέγκητε, μόνον ἄξιον ὄντα τοῖς τρόποις, χειροτονῶ. Ἀπελθόντες οὖν πάλιν παρεκάλουν αὐτόν· μὴ πειθομένου δὲ τοῦ ἀνδρός, ἐπεχειρουν καὶ βίᾳ προσαγαγεῖν, ὁ δὲ εἶπεν· ἔαν ἀναγκάσῃτε με, καὶ τὴν γλῶσσάν μου ἀποτέμνω· ἐπὶ τούτοις ἀφέντες αὐτόν ἀνεχώρησαν.

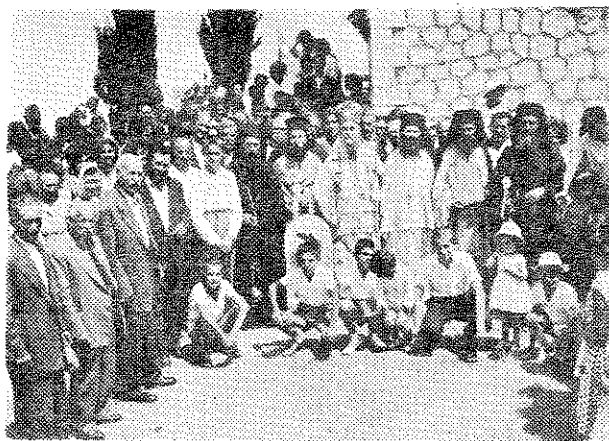
ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

Ἦλθον ποτὲ οἱ Πατέρες τὸν Ἀββᾶ Ἰσαὰκ ποιῆσαι πρεσβύτερον. Ὁ δὲ ἀκούσας εἰς Αἴγυπτον

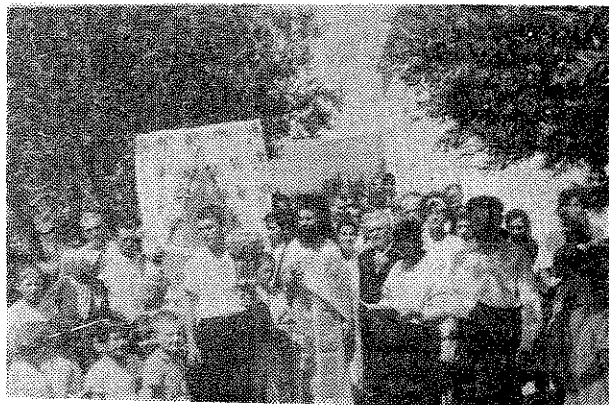
ἔφυγε, καὶ ἀπελθὼν εἰς ἀγρόν, ἐκούβῃ ἀνὰ μέσον τοῦ χόρτου. Οἱ δὲ Πατέρες κατεδίωξαν ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ φθάσαντες εἰς τὸν ἀγρόν ἐκείνον, κατέλυσαν ἀναπανθῆναι μικρὸν ἐκεῖ· ἦδη γὰρ ἐγένετο νύξ, τὸν δὲ ὄνον ἀπέλυσαν βόσκεισθαι. Ὁ δὲ ὄνος ἀπελθὼν ἔστη ἐπάνω τοῦ γέροντος (Ἰσαὰκ)· οἱ δὲ Πατέρες προῦ τὸν ὄνον ζητοῦντες, εὔρον καὶ τὸν Ἰσαὰκ κρυπτόμενον, καὶ κατασχόντες αὐτὸν ἐπεχειρουν δῆσαι (νὰ δέσωσι). Ὁ δὲ οὐκ ἀφήκεν εἰπὼν, «οὐκέτι φεύγω· θέλημα γὰρ Θεοῦ ἔστι, καὶ ὅπου δ' ἂν φύγω, εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχομαι».

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ

Παραβαλὼν ποτὲ τῷ Ἀγίῳ Μακαρίῳ τῷ Ἀλεξανδρεῖ, εὔρον ἔξω τῆς κέλλης αὐτοῦ πρεσβύτερον κόμης τινὸς κατακείμενον, οὗ (τοῦ ὁποίου) ἡ κεφαλὴ ἐβέβρωτο (εἶχε φαγωθῇ)... ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ λεγομένου καρκίνου, καὶ τοῦτον, οὐδὲ ἐν συντυχίᾳ ἐδέχετο (δὲν τὸν ἐδέχετο οὔτε εἰς συνομιλίαν ὁ Ἀγιος Μακάριος) παρεκάλεσα τοῖνυν τοῦτον λέγων, κατοικείρησον δεσμά σου τοῦτον τὸν ἄθλιον, καὶ δὸς αὐτῷ κἂν ἀπόκρισιν, καὶ λέγει μοι· ἀνάξιος ἔστι τοῦ ἰαθῆναι· παιδεία (τιμωρία) γὰρ αὐτῷ ἀπεστάλη αὕτη. Εἰ δὲ θέλεις αὐτὸν ἰαθῆναι, πείσον αὐτὸν ἀποστήναι τῆς λειτουργίας· καὶ εἶπον ἐγὼ· διατί δεσμά σου; καὶ λέγει μοι· πορνεύων λειτουργεῖ, καὶ διὰ τοῦτο παιδεύεται· ἔαν οὖν ἀποστῇ τοῦ ἱεροῦ γυν... ὁ Θεὸς ἰᾶται αὐτόν, κίχῳ εἶπον τῷ πάσχοντι· ὁ δὲ συνέθετο (ἔμεινε σύμφωνος), ὁμόσας ἐπὶ Θεῷ μηκέτι ἱερατεῦσαι, καὶ τότε αὐτὸν ἐδέξατο (ὁ Μακάριος) καὶ λέγει αὐτῷ· πιστεύεις ὅτι ἔστι Θεὸς ὃν οὐδὲν λανθάνει; καὶ ἀπεκρίθη· ναι, δεσμά σου. Εἶτα λέγει αὐτῷ· μὴ ἡδυνήθης διαπαῖξαι Αὐτόν; καὶ λέγει ἐκείνος· οὐκ ἡδυνήθην, κύριέ μου. Λέγει αὐτῷ ὁ μέγας (Μακάριος)· εἰ γνωρίζεις σου τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ παιδείαν, δι' ἣν ταῦτα ὑπέστης, διόρθωσαι εἰς τὸ ἐξῆς· καὶ ἐξωμολογήσατο τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἔδωκε λόγον τοῦ μὴ ἁμαρτῆσαι, μήτε λειτουργῆ-

Ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ λαμπρὰν πανήγυριν τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ἡλιοῦ εἰς Δομοκόν, ἱερουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Γαβριηλίου κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν· Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ἱεμονάρχου Παναρέτου καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Γεωργίου Ἀλεξίου. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν οἱ ἐκ τῶν Παραρτημάτων Λαμίας, Στυλίδος καὶ περιχώρων ἀδελφοί.

Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Καρύστου Εὐβοίας ἔχοντες ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν ἱερέα τῶν, πλήρεις χαρᾶς πνευματικῆς διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Παραρτήματος τῶν, κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάργου Παρασκευῆς, ἐφωτογραφήθησαν ἔξωθεν τοῦ γραφικοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς (Ματθ. 24,24)

Ζ'

Κατὰ τὸν χιλιαστικὸν λοιπὸν μῦθον, ἀρκετοὶ ἄγγελοι, (οἷτινες, ὡς γνωστόν, εἶναι ἀσώματοι νόες) ἰδόντες τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι εἶναι «καλαί», εὐμορφοί, ἀφῆκαν τὸ οὐράνιον κατοικητήριόν των, ἐφόρεσαν σάρκα, ἔγιναν ἄνθρωποι, καὶ ἔλαβον ὡς γυναῖκας τῶν τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων !!! Εἰς τὸ χιλιαστικὸν δὲ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ μυθώδη ταῦτα, ὑπάρχουν καὶ εἰκόνες παριστάνουσαι τοὺς σαρκωθέντας ἁγγέλους διασκεδάζοντας μετὰ τῶν «θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων» !

Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν, τοὺς ἀποστατήσαντας ἁγγέ-

σαι τῷ θυσιαστηρίῳ, ἀλλὰ τὸν λαϊκὸν ἀσπάσασθαι κληρὸν. Εἶθ' οὕτως ἐπέθηκεν αὐτῷ χεῖρας ὁ Ἅγιος, καὶ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἰάθη καὶ ἐτρέχωσε, καὶ ἀπηλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Ἁγίῳ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Κληρικός τις (κατώτερος) τῆς Ἀκηνῶν Ἐκκλησίας... ὑπὸ δαίμονος ἀκαθάρτου ὠχλεῖτο, καὶ ἀπηνέχθη πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ δοῦλον Βενέδικτον, ὅστις τοῦ Θεοῦ δεηθείς, τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἔξ αὐτοῦ ἀπελάσας, ὑγιῇ τοῦτον τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀποκατέστησεν... εἰρηκῶς (εἰπὼν) αὐτῷ ἄπελθε, ἰδοὺ ὑγιῆς γέγονας, κρέας μὴ φάγῃς, μηδὲ ἱερατικοῦ βᾶθ μου ἐπιβῆς ἢ δ' ἂν ἡμέρα ἱερατικὸν ἄξιωμα δέξασθαι τολμήσῃς, εὐθέως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀκαθάρτου δαίμονος ἀνελεημόνως ὑποβλήθῃς. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὰ ἴδια ἐπελάθετο τῆς παρὰ τοῦ ἁγίου δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς, καὶ μετὰ πολλῶν ἐτῶν περίοδον... ἱερατικοῦ ἐπέβη τάγματος, καὶ πάραντα εἰς αὐτὸν ὁ δαίμων, ὥσπερ ἀνήμερος θῆρ εἰσοικισθεῖς, ἀνηλεῶς τοῦτον διεσπάραιτε μέχρι θανάτου» (Εὐεργ. Βιβλ. Δ', ὑπόθεσις κζ', κη').

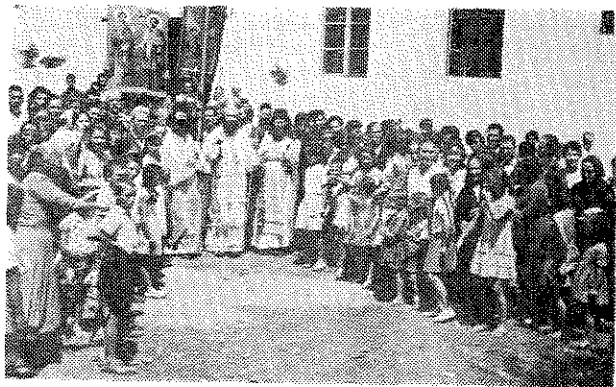
λους, λέγουν «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», μετέβη καὶ ἐκήρυξεν ὁ Χριστός ! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὡς προελέχθη, δὲν μελετοῦν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν διὰ νὰ φωτισθοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ προσαρμόσουν αὐτὴν διὰ τῆς διαστρεφῆς πρὸς τὰς κακοδοξίας των. Ἄλλ' ὦ ταλαίπωροι ! Ὁ ἔρως ὁ σαρκικός, ἡ γενετήσιος ὁρμή, εἶναι κίνησις σαρκική. Τὰ οὐράνια πνεύματα, οἱ ἀσώματοι ἄγγελοι, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ αἰσθανθοῦν τοιαύτην κίνησιν ; Ἡ πρὸς τοὺς Σαδδουκαίους γνωστὴ ἀπάντησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἶναι ἀποστομωτικὴ διὰ τὰς μυθολογίας τῶν χιλιαστῶν. «*Ἐν τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσίν.*» (Ματθ. 22,30). Οἱ ἄγγελοι λοιπὸν οὔτε κατενύονται, οὔτε ὑπανδρεύονται κατὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Πόθεν ὅμως ἔλαβον ἀφορμὴν οἱ χιλιασταὶ διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ τοιούτου μύθου ; Ἡ Ἁγία Γραφή, θέλουσα νὰ ἐξηγήσῃ τὸν τρόπον τῆς διαφθορᾶς πάντων τῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε ἀνθρώπων, ἀναφέρει ὅτι ἰδόντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ δικαίου Σὴθ, τοὺς ὁποίους διὰ τὴν ἐνάρετον ζωὴν των ἀποκαλεῖ «νιὸς Θεοῦ» τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, δηλαδὴ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάϊν ὅτι εἶναι «καλαί» εὐμορφοί, ἔλαβον ἔξ αὐτῶν διὰ γυναῖκας των. Ἐκ τῆς ἐπιμιξίας δὲ ταύτης, διαστραφέντες καὶ οἱ τοῦ Σὴθ ἀπόγονοι, ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι σαρκικοί, ὅτε ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ «οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. Ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη» (Γένεσις 6,3). Ἴδου ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ 120 ἔτη μετ' αὐτὴν μακροθυμία Αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ προαναφερθείσῃ περικοπῇ τοῦ Ἀπ. Πέτρου (Α. Πέτρο. 3,20).

Πρὸς τὰ πνεύματα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα ἠπειθήσαν εἰς τὸν ἡθικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς ὁποίοις ἐμακροθύμησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ 120 ἔτη «κατασκευαζομένης τῆς Κιβωτοῦ» (αὐτόθι) εὐρισκόμενα, μετὰ τοὺς διὰ τοῦ παγκοσμίου ἐπὶ Νῶε κατα-

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς παρὰ τὴν Πάρνηθα ἱερᾶς Μορφῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, λειτουργοῦντος τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἡμετέρου Παραρτήματος Ποταμιᾶς Θάσου, λειτουργοῦντος τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀνακίου.

κλυσμοῦ ὁμαδικούς σωματικούς θανάτους των, ἐν τῇ «φυλακῇ» (τοῦ Ἄδου) «πορευθεὶς ἐκήρυξεν» ὁ Χριστός. Ἄρα, τὰ πνεύματα, αἱ ψυχαί, δὲν συναποθνήσκουν μετὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ ζῶσιν αἰωνίως.

Τὴν ἀθανασίαν τῶν ψυχῶν διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ διὰ τῆς γνωστῆς εἰς ὅλους παραβολῆς τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου. Μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον ἀμφοτέρων, ἡ μὲν ψυχὴ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου μεταφέρεται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνέσεως, ἡ δὲ τοῦ πλουσίου εἰς τὸν Ἅδην, τὸν τόπον τῆς βασάνου. Εἶναι τόσον σαφὴς ἡ Εὐαγγελικὴ αὐτῇ περικοπή! (Λουκ. 16,19). Οἱ χίλιαστὰ ὅμως, ἐκ συστήματος διαστρεφείς τῶν Γραφῶν, καὶ ταύτην διαστρέφουσιν, ἐξηγοῦντες αὐτὴν ἀλληγορικῶς. Δὲν θὰ τοὺς παρακολουθήσωμεν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς λαβυρίνθους τῶν διαστρεφῶν των. Εἶναι ἀρκετὰ τὰ ἐκτεθέντα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς κακοηθείας μετὰ τῆς ὁποίας διαστρεβλώνουν τὰς Γραφὰς «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πλανῶν των.

Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

Ἡ λέξις μελχισεδεκ εἶναι ἐβραϊκὴ σύνθετος ἐκ *μέλεκ*, δηλ. βασιλεὺς καὶ *τσεδεκ*, δηλ. δικαιοσύνη. Ἡ λέξις μέλεκ μετὰ τοῦ παραγωγικοῦ *λὼτ* γίνεται *μαλεκι*, ὅπερ συντιθέμενον μετὰ τοῦ τσεδὲκ γίνεταί *μαλεκιτσεδὲκ*, τὸ ὁποῖον οἱ ἐβδομήκοντα παρῆφρασαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν *μελχισεδεκ*.

Ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἐπίθετον, καὶ σημαίνει βασιλεὺς δικαιοσύνης. Οὕτω καλεῖται εἰς ἄνθρωπος ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Πεντατεύχου τοῦ Μωϋσέως. «Καὶ *Μελχισεδεκ βασιλεὺς Σαλήμ ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον ἦν δὲ ἱερεὺς Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου*» (Γεν. ΙΔ' 18). Ὅποῖον δὲ ἦτο τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἐξόχου τούτου προσώπου, κατὰ τὴν γνώμην νεωτέρων κριτικῶν θεολόγων, εἶναι ὅλως ἀγνωστον· τίνες ὑποθέτουσιν ὅτι ἐκαλεῖτο *Σήμ*, ἄλλοι δὲ ἄλλως· εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἀποκαλεῖ αὐτὸν Μελχισεδεκ καὶ οὐδὲν πλεόν· ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῆς γεννήσεως, οὔτε περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅθεν καὶ καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχων*» ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ *Υἱῷ τοῦ Θεοῦ μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές*» (Ἑβρ. Ζ', 3).

Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Μελχισεδὲκ ἀνεφύησαν κατὰ καιροὺς ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ διάφοροι αἱρέσεις. Καὶ πρῶτοι ἦσαν οἱ κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ἀναφανέντες αἱρετικοί, οἱ ἐπικληθέντες *Μελχισεδεκιανοί*. Οὗτος κλάδος ὄντες τῆς αἱρέσεως τῶν Θεοδοτιανῶν, ἐδόξαζον ὅτι ὁ Μελχισεδὲκ δὲν ἦτο πράγματι ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοεῖται μεγάλη τις δύναμις, ἡ *μεγάλῃ ἀρετῇ τοῦ Θεοῦ*. Ἰσως δὲ ὁρμῶντο εἰς τὴν δοξασίαν ταύτην ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ *Μελχισεδεκ*, ὅπερ, ὥς εἵπομεν, σημαίνει *βασιλεὺς δικαιο-*

σύνης. Ἐδόξαζον δὲ ὅτι ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο ἀνώτερος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ἦτο Μεσίτης μετὰ τὸν Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος ἡ αἵρεσις τῶν *Μελχισεδεκιανῶν* ἀνενηώθη ὑπὸ τινος καλουμένου Ἰέρακος, ὅστις ἐδόξαζεν ὅτι ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τινὲς ὑπεστήριξαν, ὅτι τῆς νέας ταύτης δοξασίας ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ὠριγένης, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀκριβῶν μαρτυριῶν.

Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Συγγραφεῖς ὁμιλοῦσι καὶ περὶ ἄλλης νεωτέρας αἱρέσεως *Μελχισεδεκιανῶν*, οἵτινες δὲν ἦσαν οὔτε Ἰουδαῖοι, οὔτε Χριστιανοί, οὔτε Ἑθνικοὶ εἰδωλολάτραι, ἀλλ' οἵτινες ἀπέδιδον μεγάλας τιμὰς καὶ οἶονεῖ λατρείαν εἰς τὸν Μελχισεδὲκ. Οἱ νέοι οὗτοι αἱρετικοὶ ἐπεκλήθησαν *ἄθικτοι*, λατινιστὶ *attingani* (ἀθίγγανοι), ὃ ἔστι *ἄψανστοι*, ἄθικτοι ὑπὸ παθητικὴν καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν λαμβανομένης τῆς λέξεως· διότι οἱ τοιοῦτοι ἀπέφευγον νὰ ἐγγίξωσιν ἄλλον τινὰ ἄνθρωπον μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ φόβου μὴ μολυνθῶσι. Καὶ ὄντως ὅταν τις ἐπαρουσίαζεν εἰς τινα πράγματι, ἔπρεπε νὰ ἀφίσχῃ αὐτὸ κάτω ὅπως ἐκεῖνος τὸ παραλάβῃ, καὶ τὰνάπαλιν ὅταν ἐκεῖνος ἔδιδε πρᾶγμα, ἐγκατέλιπεν αὐτὸ χαμαί, ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἐγγίξῃ μεμολυσμένας χεῖρας.

Τέλος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μελχισεδεκιανῶν ἀνάγονται ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐδόξασαν ὅτι ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐφάνη εἰς τὸν Ἀβραάμ ἐν μ' ῥφή ἀνθρώπου. Ἀλλ' εἶναι ὅλως ἄξιον ἀπορίας πῶς ἀνεφύησαν τοιαῦτα περὶ Μελχισεδὲκ δοξασίαι καὶ πῶς ἐσηματίσθησαν καὶ αἱρέσεις ἀριθμοῦσαι οὐχὶ ὀλίγους τοὺς ὁπαδοὺς, ἀφοῦ ἡ Ἁγία Γραφή σαφέστατα περὶ τοῦ Μελχισεδὲκ ἐκφράζεται, ὅτι ἦτο εἰς ἀπλοῦς ἄνθρωπος, ἕxoχος ἐν τῇ ἐποχῇ του, βασιλεὺς τοῦτέστι τῆς Σαλήμ, ἱερεὺς, δίκαιος, ἀλλ' οὐδὲν πλεόν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 10)23—9—63 πανηγυρίζει ὁ ἐν Βοτανικῷ, Ἀμφιπόλεως 22, ἱερός Ναὸς τῶν ἁγίων Τριῶν Παρθένων μετ' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου (π. ἡμ.) πανηγυρίζει ὁ ἐν Κορυδαλλῷ, Μ. Ἀλεξάνδρου 19, ἱερὸς Ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μετ' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Σοφίας, καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς Πίστεως, Ἀγάπης, καὶ Ἐλπίδος. Συγκοινωνία ἀπὸ Ἀθηνῶν Λεωφορεῖα Νικαίας, ὁδὸς Μενάνδρου, στάσις Παιδικὴ Στέγη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγρός 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΥΠΟΠΤΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ

«Ἐλξαν αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπῆς «τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία «εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα τὸ σῶμα ποὺ καθορίζει τὴν πολιτικὴν τοῦ συμβουλίου, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη—Ἐκκλησίαι ἀνέρχονται εἰς 201». Δύο παρατηρηταὶ τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ, διὰ τὴν προώθησιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος προσκληθέντες παρεκολούθησαν τὴν συζήτησιν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Παρέστη προσέτι εἰς τὴν συνεδρίαν καὶ ὁ γνωστὸς διὰ τὰς περὶ ἡθικῆς καὶ πίστεως καινὰς δοξασίας τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρυ δόκτωρ Ράμσαιϋ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς προέδρου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τοῦ «Παγκοσμίου τούτου Συμβουλίου μετέχουν ὡς γνωστὸν καὶ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι». Ω! εἰς ποίας ἀνοδίας φέρεται ὑπὸ ἐνίων σημερινῶν ἐκπροσώπων τῆς ἡ Ἀρχαίας Ὁρθόδοξιας! Δὲν εἶναι ἀσχετος, νομίζομεν, ἡ ὁλως αἰφνιδίως ληφθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου, περὶ ἐσπευσμένης συγκλήσεως Πανορθόδοξου Διοικητικῆς ἐν Ρόδῳ πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ληφθεῖσας ἀποφάσεις. Ἐλπίζομεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Πανοδύμου Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι συντόμως διαλυομένης τῆς πυκνῆς ομίχλης τῆς καλυπτούσης τὰς ὑπόπτους ἐνεργείας τῶν διαφόρων «Συμβουλίων» θὰ ἀντιληφθῇ ὁ ὁρθόδοξος λαὸς τὴν πραγματικότητα καὶ θὰ τὴν ἀντιμετώπισῃ δεόντως, ἀναλαμβάνων «τὴν παροπλίαν τοῦ Θεοῦ».

ΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον ἐπεσκέφθη πρὸ τινων ἡμερῶν ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ κ. Σλὸν Μάγκερ, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δῆθεν νόμιμον τῆς ἐν Ἑλλάδι προτεσταντικῆς προπαγάνδας. Ἡ συνομιλία διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ὥραν. Κατ' αὐτὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπτυξε εἰς τὸν συνομιλητὴν του ὁλόκληρον τὴν ἀρχαίαν καὶ πρόσφατον ἱστορίαν τῶν προτεσταντικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐκαντηρίασε δριμύως αὐτάς. Ἐκ τούτων ἐφάνη πεισθεῖς ὁ κ. Μάγκερ καὶ ὑποσχέθη ὅτι θὰ προτείνῃ τὴν λήψιν μέτρων πρὸς ἄρσιν τοῦ κακοῦ ἵδωμεν.

Η ΕΠΙΘΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝΩ

Μεταφέροντες ἐκ τοῦ Βήματος τῆς 11/9/63 τὰ ἀκόλουθα «Πρέπει λοιπὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀπεδύθη πράγματι εἰς συστηματικὴν προσπάθειαν νὰ «πενίξῃ» βαθμιαίως τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθόδοξιας διὰ σειρᾶς μέτρων, ποὺ καθιστοῦν ἀσφυκτικὰς τὰς συνθήκας περὶ αὐτό· Οὕτω μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰς ἱεροπραξίας τῶν ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερέων καὶ ἱεροφαιτῶν ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ σοβαρὰς δυσχερείας εἰς τὴν λειτουργίαν τόσο τοῦ πατριαρχικοῦ ὅσον καὶ τῶν ἄλλων ναῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξιας, ἀπηγορεύθη ἤδη καὶ ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης μαθητῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ διετάχθη ἡ ἀπέλασις ὧων ἐκ τῆς κατηγορίας αὐτῆς φοιτοῦν ἤδη ἐκεῖ. Οὕτως ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον τῇ τάξει φυτώριον τοῦ Ὁρθόδοξου Κλήρου, κινδυνεύει νὰ κλείσῃ, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἀπετέλει βαρὺ πλήγμα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν Ὁρθόδοξίαν ἐν γένει». Ποῖα μέτρα λαμβάνει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐναντι τῶν ἀπορροδοῦντων καὶ ἀνθελληνικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως; Ἀποτέλεσμα τῶν ἀπὸ καιροῦ ἐρωτοτροπιῶν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βατικανοῦ εἶναι ἡ κατὰ παντός Ἑλληνορθόδοξον ἐκστρατεία αὕτη. Ἀλλὰ ζῇ Ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων».

Λόγω πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης, ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον ἡ δημοσίευσίς τῆς συνεχείας «Περὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῦ Ναζιανζηνοῦ».

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΑΣΣΩΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὴν χαρὰν διὰ τὴν ματαίωσιν τοῦ Χιλιαστικοῦ συνεδρίου, διεδέχθη ἡ λύπη διὰ τὸ ἐν Ἀθήναις συγκληθὲν Διεθνὲς συνέδριον τῶν Μασσώνων. Παρ' ὅλον ὅτι ὁργανώθη τοῦτο ἐν πλήρει μυστικότητι, τὰ συνεγγραζόμενα θερησκευτικὰ σωματεῖα λαβόντα γνώσιν συνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», ἐνθα συνετάχθη ψήφισμα κατὰ τῶν Μασσώνων, περὶ ματαίωσης τοῦ συνεδρίου αὐτῶν, καὶ περὶ καθάρσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐκ τοῦ μιάσματος αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ψήφισμα ἐπεδόθη ὑπὸ τῆς ἐκλεγείσης ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν ὁργανώσεων ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς, εἰς τε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας. Οἱ Μασσωνικοὶ κύκλοι ἐδορυβήθησαν ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς καταχθονίους σκοπούς των, καὶ ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν διὰ τοῦ τύπου «οἱ γενναῖοι», ὅτι δὲν πρόκειται περὶ συγκλήσεως διεθνoῦς Μασσωνικοῦ συνεδρίου, ἀλλὰ περὶ συναντήσεως φιλικῆς τινῶν ἐξ αὐτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ συμμετάσχουν οἱ ἐν Ἑλλάδι Μασσῶνοι.

Παρὰ πάντα ταῦτα, ἀσυστόλως ἐτόλμησαν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ διεθνoῦς συνεδρίου των, νὰ δημοσιεύσουν τοὺς σκοπούς τῆς συγκλήσεώς του καὶ τὰς ληφθεῖσας ἐν αὐτῷ ἀποφάσεις. Εἰς συνέντευξίν του πρὸς τὸν «Ἑλληνικὸν Βορρᾶν» Θεσσαλονίκης, ὁ πρόεδρος τοῦ συγκληθέντος συνεδρίου ἀπαντῶν εἰς σχετικὰς ἐρωτήσεις δημοσιογράφου λέγει 1) ὅτι ὁ Μασσωνισμὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι θερησκεῖα... ἔχει βεβαίως καὶ κοινὰ σημεῖα μὲ τὰς θερησκεῖας (!) 2) ὅτι «ἀποτελοῦμεν μίαν κλειστὴν ὁργάνωσιν (ὅχι ὅμως καὶ μυστικὴν), ἡ ὁποία χρησιμοποιοῖ τὴν γλῶσσαν ἰδὼν ἀρχαίων Μυστηρίων» 3) ὅτι ἐξέχουσιν προσωπικότητες τῆς Ἑλλάδος ἥσαν Μασσῶνοι, 4) ὅτι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Διεθνoῦς συνεδρίου ἐλήφθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πορισμάτων δώδεκα (12) ἐπιτροπῶν.

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΣΣΩΝΩΝ

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, γίνεται φανερὰ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἐν γένει «ὑψηλὴ ἠθικὴ» τῶν Μασσώνων. Ἐχουν ὥς ἀρχὴν των τὸ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» ὁ διεθνoῦς κύρους θεωρητικὸς τῆς Μασσωνίας C. W. Lead Boeater μασσῶνος τοῦ 33ου βαθμοῦ εἰς τὸ βιβλίον του «τὰ ἀρχαῖα μυστήρια καὶ ὁ Μασσωνισμὸς» Ἀθῆναι 1927, σελίς 297, ἀποκαλύπτων ψεῦδος τι τοῦ Πρίγκηπος Καρόλου καθ' ὃ ἐρωτηθεῖς οὗτος ἂν εἶναι Μασσῶνος ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, ἐῖψ ἦτο, ἐπιφέρει τὰ ἐξῆς: «Μία τοιαύτη ἐπίσημος διάψευσις καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν εἶναι ἀγνωστος μεταξὺ τῶν πολιτικῶν κύκλων καὶ ἴσως δὲν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν σημερινὰν»! Τοιαῦτα καὶ ἕτερα πολλὰ εἶδεν ἐνεργοῦμενα, ὡς φαίνεται, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῶν Παρισίων κ. Ντινέ, καὶ ἀφοῦ ἀπακήρυξε τὴν Μασσωνίαν, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τύπον τὰ ἐξῆς: «... Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι ὅλοι οἱ Μασσῶνοι εἶναι ἀπατεῶνες (διότι ὑπάρχουν καὶ τὰ καλῇ τῇ πίστει θύματά των), ἐκείνοι δ

Μεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

μωσ, *ὅπερ ἐπισήμως δύναμαι νὰ βεβαιώσω εἶναι δι' ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες εἶναι Μασσῶνοι!* Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ποίου εἶδους ἐφαρμογὴν θὰ ἔχη ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις διεθνοῦς συνεδρίου ληφθεῖσα πρὸ ἡμερῶν ἀπόφαισις, «*περὶ καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων ὅλων τῶν χωρῶν διὰ τὰ εὐθρουν τὸν ἀναγκαιὸν ἠθικὸν προσανατολισμὸν τῶν*»! (ἀπὸ τὴν ἀνάποδην).

Ο ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ὁ Μασσωνισμὸς εἶναι θρησκεία μυστική, μὲ ναοὺς, μὲ τελετάς, μὲ ἴδιον Θεὸν. Πλείσται ὁμολογίαι κορυφαίων Μασσῶνων ὑπάρχουν περὶ τούτου. Ἀναφέρομεν δύο ἐξ αὐτῶν 1) Πρόεδρος τεκτονικοῦ ὁμίλου ἐκδρομῶν, πρὸ τινων ἑτῶν ἐν τινι ἐκδρομῇ εἰς τὸν Ὑμηττόν, εἰς ὁμίλιαν τοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς «*ὁ τεκτονικὸς ὁμιλος ψυχαγωγικὸς, ἀλλὰ μυστηριακὴ ὁργάνωσις... ἀποτίνοντες ἐλάχιστον φόρον σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐκείνην μυστηριακὴν δρᾶσιν οἱ ἰδρυταὶ τοῦ Τ.·Ο.·Ε.·, ἐτέλεσαν ἐνταῦθα (ἐν τῷ Ὑμητῷ) δαίσις ἦτο «ὁ χῶρος τῶν Ἑλλήνων μυσταγωγῶν» τὴν πρώτην ἐργασίαν τῆς νεωτέρας μυστηριακῆς μας ὁργανώσεως*» (Ζ' τόμ. Πυθαγ., σελ. 19). 2) Ἄλλος τις κορυφαῖος Μασσῶνος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Μασσωνικὴ στοὰ «*εἶναι τὸ ἄδυτον τοῦ μεγαλυτέρου καὶ ἀρχαιότερου ναοῦ τοῦ κόσμου, οὗτινος ἡ στέγη στηρίζεται ἐπὶ τοῦ καταστικτοῦ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, καὶ αἱ δύο στηλαὶ ὑποβαστάζουσιν τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ... τὸ ἐργαστήριον τοῦτο (τῆς στοᾶς) δὲν δύναται νὰ ὑστερήσῃ εἰς ἰστορίαν καὶ ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας!!!*» Ὅποια βλασφημία! Δὲν ὑστεροῦν εἰς ἀγιότητα αἱ Μασσωνικαὶ στοαὶ ἔναντι τῶν Χριστιανικῶν ναῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἱερογούνται τὰ θεοσύστατα καὶ Πανάγια Μυστήρια! Εἶναι λοιπὸν κατ' αὐτοὺς περιττὸς ὁ Χριστιανισμός, ἐφ' ὅσον εἰς τὰς στοὰς τῶν οἱ τέκτονες λαμβάνουν ἀγιασμόν!.. Προσοχὴ λοιπὸν ἀδελφοί! Ὁ Μασσωνισμὸς εἶναι θρησκεία ἐχθρὰ καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τις καὶ Μασσῶνος καὶ Χριστιανός, ὅπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Μωαμεθανός, Βουδδιστής, Ἑβραῖος καὶ Χριστιανός ἐν ταυτῷ.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ Ο ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ Μασσωνισμὸς εἶναι ὁ ἐπικινδυνώτερος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι ἐννοεῖται τὰς Χριστιανικὰς κοινωνίας, εἰσάγει εἰς τὰς στοὰς του τὰ ἐπικινδυνὰ μέλη αὐτῶν, Βασιλεῖς, Ὑπουργοὺς, καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχας, ὡς ὁ ἴδιος καυχᾶται. Τὸ ζῆτι δὲ οἱ τοιοῦτοι Μασσῶνοι φαίνονται φιλοπάτριδες καὶ φιλόθρησκοι, τοῦτο δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον. Διότι ὁ Μασσωνισμὸς δὲν εἶναι φανερός ἐπαναστατικὸς ὁργανισμός, ἀλλὰ σατανικὴ τις ἐπινόησις. Δὲν ἐπιδιώκει τὴν βίαιαν ἐπὶ τῆς γῆς κυριαρχίαν του, ὅπως θὰ συνέβαινε μὲ μίαν ἐπανά-

στασιν ἀνοικτὴν, ἀλλὰ τὴν κατόπιν διαβρώσεως διὰ παντοίων μεθόδων τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν αἰώνιον ἐπὶ τῆς γῆς κυριαρχίαν του.

Ἡ ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ,

Εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» τῆς 31 Αὐγούστου 1963, δημοσιεύονται τὰ ἑξῆς ὄντως τρομερὰ καὶ ἀπροσδόκητα «... ἔλεγον ἀκόμη, (τὰ χριστιανικὰ σωματεῖα) ὅτι... *Μασσῶνοι ὑπῆρξαν καὶ ἀνώτατοι κληρικοί. Πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν ὅτι αὐτὸ τὸ «ἀνώτατοι κληρικοί» εἶχε σὰν σλόχον τοῦ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόρα. Ἡ πληροφορία δὲν εἶναι νέα, ἀφοῦ περιέχεται καὶ στὸ βιβλίο γιὰ τὸν τεκτονισμό «οἱ γυιοὶ τοῦ φωτός» ποῦ ἔγραψε πρὶν τρία χρόνια ὁ Γάλλος Ροζέ Πιεργφίτ». Εἴθε ἡ πληροφορία ποῦ δὲν εἶναι νέα νὰ εἶναι ψευδής· ἀλλ' εἶναι ἀληθής; Μέχρι τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπιφυλασσόμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς σχόλια, ἀναμένοντες μὲ κατῶδυνον καρδίαν αὐτήν. Εἰς τὴν συνέλειαν τοῦ ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἀντὶ ὑπογραφῆς φέρει τρεῖς στίξεις..., σημαίνουσας ὅτι ὁ γράφων εἶναι μασσῶν, ἀναγράφεται μεταξὺ ἄλλων φερομένων ὡς Μασσῶνων, καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν, ὡς προελέχθη, νὰ εἶναι ἀπλοῦς τις Χριστιανός Μασσῶνος, πῶς τοῦτο ἐπιτρέπεται δι' ἑνα Ἀρχηγὸν τῆς «Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»;*

ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ,

Εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀναγράφεται μὲ μεγάλα γράμματα «οἱ τέκτονες δὲν εἶναι ἀνθρωποφάγοι». Εἴθε, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν νὰ ἦσαν ἀνθρωποφάγοι παρὰ Μασσῶνοι. Διότι, αὐτοὶ μὲν θὰ εἶχον ὀλιγώτερον κρίμα ὡς ἐν ἀγνοίᾳ ἐνεργοῦντες, ἡμεῖς δὲ θὰ ἐλαμβάνομεν τὰ μέτρα μας μετὰ τὰς πρώτας ἀπωλείας καὶ ἂν ἦσαν ἀνεπίδεκτοι ἐξημερώσεως, ἢ εἰς τὴν Ζούγκλαν νὰ τοὺς ἀπελάσωμεν, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τοὺς ἐγκλείσωμεν. Δὲν εἴμεθα οὔτε φανατικοί, οὔτε θρησκόληπτοι. Σεβόμεθα τὰς οἰασδήποτε θρησκευτικὰς πεποιθήσεις οἰουδήποτε ὑπὸ δύο ὅρους, 1) Νὰ εἶναι φανερά, γνωστὴ ἡ θρησκεία τῶν καὶ 2) Νὰ μὴ προσηλυτιζοῦν. Τὸ νὰ μὴ ἔχη τις τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις παρησιάζει, φανερώνει χαρακτῆρα *ἀνανδρον καὶ φαῦλον*. Τὸ λέγει ὁ Κύριος τῆς Δόξης «*ὡς ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς*» (Ἰωαν. 3,20). Προσοχὴ λοιπὸν κατὰ τὰς ἐσχάτας αὐτὰς καὶ πονηρὰς ἡμέρας, προσοχὴ ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν «προβατοσχημῶν λύκων». Τὰ πανάγια λόγια τοῦ «σκεύους τῆς ἐκλογῆς» ἃς τὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν μας «*Μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συγκοινωνία ναφ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων*»; (Β' Κορινθ. 6,14).